

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní Mgr. Janou Komínkovou v právní věci
žalobce: H.D.H., nar. ..., ..., *zastoupeného: Mgr. Petr Václavek, advokát, Opletalova 1417/25, 110 00 Praha 1*, **žalovaná: Ředitelství služby cizinecké policie**, IČ 00007064, Olšanská 2, 130 51 Praha 3, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 19.1.2017 č.j. CPR-23373-2/ČJ-2016-930310-V242 o vyhoštění cizince,

t a k t o :

- I. **Žaloba se z a m í t á.**
- II. **Žádný z účastníků n e m á n á r o k na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou domáhá zrušení výše označení rozhodnutí žalovaného, jímž bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství Policie Karlovarského kraje, odboru cizinecké policie, ze dne 15.8.2016 č.j. KRPK-103133-85/ČJ-2015-190026-KV, kterým bylo rozhodnuto o správním vyhoštění žalobce podle § 119 ods.t 1 písm. c) bod druhý zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění pozdějších předpisů, a to na dobu 6 měsíců.

Žalobce v žalobě tvrdil rozpor napadeného rozhodnutí s § 3 správního řádu, kdy nebyl náležitě zjištěn skutečný stav věci, a rozpor s § 50 odst. 3 správního řádu (dále jen „s.ř.“), kdy

správní orgán opomněl zjišťovat i skutečnosti svědčící ve prospěch žalobce. Podle žalobce došlo i k porušení § 2 odst. 3 a 4 s.ř., když správní orgány nedbaly, aby přijaté řešení odpovídalo okolnostem případu, aby byly šetřeny oprávněné zájmy žalobce, jehož se činnost správního orgánu dotýkala. Žalobce připomněl, že má v ČR syna, s nímž sdílí společnou domácnost a stará se o něj a finančně ho podporuje. Ačkoliv tento úzký vztah garantoval i správní orgán, který syna žalobce vyslechl, neustanovil ho však již druhým účastníkem řízení, který by byl oprávněn navrhopvat důkazy a činit návrhy. Taktéž by mu bylo umožněno vyjádřit se k podkladům rozhodnutí podle § 36 odst. 3 s.ř. Synovi žalobce byla odepřena tato práva a tím bylo porušeno jedno ze základních práv, právo na spravedlivý proces. Rozhodnutí o správním vyhoštění není zásahem pouze do soukromého a rodinného života žalobce, ale též i do života jeho rodinných příslušníků, kteří by měli požívat stejných práv jako žalobce. Neustanovení syna žalobce účastníkem řízení způsobilo podle žalobce nezákonnost rozhodnutí. Další nezákonnost spatřoval žalobce v tom, že ač již jednou bylo v řízení konstatováno, že důsledkem správního vyhoštění by byl nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života žalobce, a správní orgán proto překvalifikoval řízení podle § 50 a odst. 6 zákona o pobytu cizinců na řízení o povinnosti opustit území, bez ohledu na odvolání žalobce proti tomuto rozhodnutí, nebyla respektována nemožnost bez dalšího zhoršit postavení žalobce tím, že mu v novém projednání bude uloženo správní vyhoštění. Správní orgán nepřekvalifikoval procesním úkonem řízení o procesní povinnosti opustit území na správní vyhoštění. Podle žalobce je nemyslitelné, aby správní orgán sám konstatoval nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života žalobce a poté již nepřiměřenost z ničeho nic nespatořoval. Správní orgán podle žalobce jasně uznal, že žalobce sdílí společnou domácnost se synem a finančně ho podporuje. Bez ohledu na plnoletost syna to neznamená, že nemůže být odkázán na výchovu a péči svého otce, zvláště pokud stále navštěvuje školu a jeho výdělečná činnost je tak velmi omezena. Tvzení správního orgánu, že syn žalobce není bezpodmínečně odkázán na finanční podporu rodičů, neboť nemusí studovat denní studium, nýbrž může u studia i pracovat, je podle žalobce absurdní. Zvolení typu studia je čistě volbou syna žalobce, případně jeho rodičů. Syna žalobce je nutné stále považovat za cizince s povoleným dlouhodobým pobytem, kdy je bezesporu na částečnou a jazykovou bariéru obtížnější vystudovat střední či vysokou školu, než v rodném jazyce, což přináší i více potřebného času pro studium. Správní orgán podle žalobce staví jeho syna de facto do pozice, aby si buď vybral méně kvalitní studium, při němž si bude moci něco přivydělat, nebo kvalitnější studium, avšak při takovém je bezesporu odkázán na finanční podporu žalobce. Dále žalobce nepřiměřenost napadeného rozhodnutí spatřoval v délce jeho pobytu v ČR, kdy zde pobýval od roku 1999, tudíž si vybudoval za 18 let pevné zázemí a plně se integroval do místní společnosti. Žalobce nerozpotořoval, že se v minulosti dopustil porušení zákona, ale měl za to, že toto porušení řádně odpykal a poučil se. Žalobce uvedl, že je mu známo, že cizincům, kterým bylo v minulosti uloženo správní vyhoštění v jakékoliv stanovené době, je v podstatě znemožněno zpět do České republiky (dále jen „ČR“) přicestovat. Uložením správního vyhoštění by došlo k přetržení úzkého citového stavu otce a syna, neboť otec by se nemohl navrátit na území ČR, kde syn studuje a má zde legální pobyt a zároveň by syn nemohl navštívit otce, neboť jeho finanční možnosti jsou dosti omezené a cestování do domovského státu je nákladné. Jak samotná forma opatření, tak i délka samotného vyhoštění byla vyměřena podle žalobce zcela nepřiměřená a neadekvátní okolnostem případu a odporuje základním zásadám činnosti správních orgánů, zejména zásadě proporcionality a právní jistoty. Zejména vzhledem k tomu, že si žalobce za 18 let vytvořil v ČR pevné zázemí,

spoustu přátel a především se zde stará o svého syna, kvůli čemuž by bylo správní vyhoštění v naprostém rozporu s § 119a odst. 2, resp. § 174a zákona č. 326/1999 Sb. Stejně tak je podle žalobce délka správního vyhoštění zcela nepřiměřená okolnostem případu.

Žalovaný během svého vyjádření k žalobě plně odkázal na napadené rozhodnutí s tím, že délka uloženého správního vyhoštění byla stanovena ve spodní hranici zákonného rozpětí a dle přesvědčení žalovaného nelze za daných okolností od uložení správního vyhoštění upustit a je nutno shledat napadené rozhodnutí za přiměřené opatření.

Součástí správního spisu je úřední záznam PČR, Krajského ředitelství Policie Karlovarského kraje, obvodního oddělení Ostrov, ze dne 9.12.2015, podle něhož prováděla policejní hlídka v městě Ostrov dohled nad Besip. Při kontrole žalobce bylo zjištěno v jeho cestovním pase, že má nalepen výjezdní příkaz s platností do 27.5.2014. Následně byl žalobce zajištěn. Bylo s ním zahájeno řízení ve věci vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. c) bod druhý zákona o pobytu cizinců, z toho důvodu, že žalobce pobývá na území ČR bez víza, ač k tomu není oprávněn, nebo bez platného oprávnění k pobytu. Správní orgány opatřily opis rejstříku trestů žalobce a dne 14.12.2015 byl proveden účastnický výslech žalobce, kdy žalobce uváděl, že po propuštění dne 12.5.2014 obdržel výjezdní příkaz a podal na Ministerstvo vnitra OAM žádost o prodloužení dlouhodobého pobytu a domníval se, že pobyt dostane, neboť zde má syna a chce zde zůstat. Jeho syn má povolen dlouhodobý pobyt za účelem sloučení rodiny se svou matkou, která má na území ČR trvalý pobyt. Žalobce dále uváděl, že jeho syn chodí do Ostrova, kde se učí elektrikářem a žalobce mu dává peníze v hotovosti dle potřeby. Jeho syn dojíždí každý den z Chebu do Ostrova. Částku nemá pevně stanovenou. Syn má letos maturovat. Prostředky na pobyt žalobce získává tak, že chodí na brigády někdy do Ostrova v Asia bistru nebo do bistra v Praze. V bistru v Ostrově uklízí. Dříve mu byl povolen pobyt, podnikal, měl obchod v Chebu. Dostal pokutu v roce 1994 za obchodování se značkovým zbožím a obchodování s cigaretami. V roce 2009 byl odsouzen k 7,5 letům za výrobu cigaret. Byl ve věznici po dobu 5 let. V sobotu a neděli jezdí za svým synem do Chebu a to nepravidelně. Podle závazného stanoviska Ministerstva vnitra ČR, OAMP ze dne 15.12.2015 vycestování žalobce je možné.

Dne 19.1.2016 syn žalobce M.D.H., nar.... uvedl, že je denním studentem Průmyslové školy v Ostrově, kde studuje poslední ročník lycea. Otec ho podporuje finančně, vždy mu byl bližší než matka. Kdyby byl vyhoštěn, mělo by to na něho negativní dopad. Bydlí v..., kdy se jedná o bytový dům, kde v jednom bytě bydlí se žalobcem a ve druhém bytě bydlí jeho matka. Denně dojíždí do Ostrova. Jeho otec je doma pouze na víkendy. Přes týden je pryč. Je dospělý muž, tudíž ho otec již pouze finančně podporuje při studiu. Chtěl by studovat vysokou školu, a pokud by byl jeho otec vyhoštěn, nemohl by ho při studiu podporovat a on by nemohl studovat.

Byla provedena pobytová kontrola na předmětné adrese dne 21.1.2016, přičemž bylo potvrzeno, že skutečně žalobce se svým synem bydlí a vedlejším bytě bydlí matka spolu s dalšími osobami.

Dne 22.1.2016 bývalá družka žalobce a matka jeho syna, H.N.T.K., uváděla, že má novou rodinu, je na mateřské dovolené. Je schopna se sama finančně postarat o svého syna

D.H.M. Přeje si však, aby otec jejího syna zůstal v ČR a pomohl jí s výchovou jejich syna. Syn chce dál studovat a sama na něj nestačí. Má trvalý pobyt a je vdaná za Čecha, otce jejího dítěte. V současné době neví, kde je její manžel. Její syn bydlí ve stejném domě v suterénu spolu se svým otcem, se kterým se ona nestýká. Jeho otec platí veškeré výdaje na syna. Většinou pobývá se synem v bytě o víkendu. V případě vyhoštění by to se synem bylo špatné, protože na studium by neměl dostatek financí.

Dne 9.2.2016 žalobce uváděl, že ve Vietnamu má matku, které je 80 let a ta bydlí s jeho přítelem a rodinou tohoto přítele. Jedná se o velký dvoupatrový dům o pěti pokojích. V případě, že bude vyhoštěn, může tam bydlet. V bistro v Ostrově je přibližně 4-5 hodin od pondělí do pátku, nemá pravidelné směny, je to pouze podle potřeby. Vydělá si 10.000-13.000,-Kč. za měsíc, v Ostrově neplatí za nájem, v Chebu 5.000,-Kč za bydlení. Synovi na studium a výživu přispívá 3.000,-Kč někdy 5.000,-Kč, podle toho, jak utrácí.

Rozhodnutím správního orgánu I. stupně ze dne 8.4.2016 byla žalobci uložena povinnost opustit území ČR podle § 50a odst. 3 písm. c) zákona č. 326/1999 Sb. K odvolání žalobce žalovaný dne 30.5.2016 prvostupňové rozhodnutí zrušil a vrátil věc správnímu orgánu I. stupně k novému projednání a rozhodnutí. V odůvodnění svého rozhodnutí žalovaný konstatoval, že zjištěné skutečnosti nepochybně vypovídají o závažnosti protiprávního jednání účastníka řízení páchaného na území ČR. Účastník řízení byl odsouzen na území ČR k nepodmíněnému trestu odnětí svobody v trvání 7,5 let, když takové jednání je samo o sobě závažným porušením veřejného pořádku, v daném případě spojené s tím, že účastník řízení ani po propuštění z výkonu trestu z území ČR nevycestoval a nelegálně si zde vydělával finanční prostředky. Z jednání účastníka proto vyplývá zjevná neochota nerespektovat, že na území ČR nemá žádné oprávnění k pobytu. Cizinci, kteří chtějí pobývat v ČR, jsou povinni dodržovat povinnosti vyplývající ze zákona č. 326/1999 Sb., a pokud tomu tak není, vystavují se riziku správního vyhoštění. Je proto na každém cizinci, aby si zabezpečil splnění podmínek k legálnímu pobytu, respektive k legální výdělečné činnosti. V opačném případě, kdy cizinec nedodržuje povinnosti stanovené zákonem o pobytu cizinců, dopustí se protiprávního jednání, musí být srozuměn s tím, že mu může být uloženo správní vyhoštění. Toto představuje preventivní opatření na úseku vstupu a pobytu cizinců, jež obsahově vyjadřuje zájem státu na tom, aby se cizinec na území státu nezdržoval. Skutečnost, že účastník řízení setrvává v ČR, byla zjištěna zcela náhodně v rámci policejní kontroly. Z policejní databáze vyplývá, že v roce 1996 bylo na rok uloženo žalobci správní vyhoštění. Následně získal povolení k pobytu. Z důvodu závažné trestné činnosti byl odsouzen k trestu odnětí svobody na 7,5 roku, z výkonu trestu byl cca po 5 letech propuštěn dne 29.4.2014 a v době platnosti výjezdního příkazu ode dne 14.5.2014 do 27.5.2014 z území nevycestoval, pobýval zde neoprávněně a současně si nelegálně vydělával finanční prostředky. Tento přístup účastníka řízení, vypovídající o dlouhodobém nerespektování právního řádu v ČR, již nelze dál akceptovat. Jednání účastníka řízení nelze odčinit v žádném případě snahou finančně podporovat syna, který jako zletilá osoba studuje střední školu, a s nímž po zahájení správního řízení začal žít v jednom bytě, kam dojíždí o víkendu. Syn účastníka řízení není pobytem vázán na účastníka řízení. A protože účastník řízení nemůže na území ČR vykonávat nelegální výdělečnou činnost, je třeba, aby z území ČR vycestoval, protože chce-li svého syna finančně podporovat, je to právě země jeho původu, kde si může legálně finanční prostředky vydělat. Žalovaný zhodnotil komplexní a dlouhodobý přístup účastníka řízení k právnímu

řádu ČR a na základě zjištěných skutečností je přesvědčen, že je veřejný zájem na vyhoštění účastníka řízení, neboť zde je ochrana veřejného pořádku významnější hodnotou než na zachránění rodinného a soukromého života účastníka řízení. Dle žalovaného řízení o správním vyhoštění se nepovažuje za řízení o povinnosti opustit území ČR na základě procesního úkonu vyrozumění správního orgánu I. stupně podle § 50a odst. 6 zákona o pobytu cizinců, nýbrž pouze a jen splněním zákonné podmínky nepřiměřenosti rozhodnutí o správním vyhoštění do soukromého a rodinného života účastníka řízení, kterážto nenastala.

Dne 16.6.2016 žalobce uvedl, že jeho syn stále studuje na odborném učilišti, neodmaturoval a bude opakovat zkoušku z českého jazyka v září. Podal si dvě přihlášky na vysoké školy. Žalobce nemůže podepsat žádné pracovní smlouvy, proto pracuje brigádně v Sapě v Praze, když někdo potřebuje manuální práci. Jeho bývalá žena má rodinu a na žalobci je, aby se o syna finančně staral. Syn má trvalý pobyt za účelem sloučení rodiny s matkou, která si vzala Čecha. Žalobce má vystudovanou obecnou střední školu s maturitou a neví, jak by vydělával ve Vietnamu a ještě podporoval syna. Syn zatím není výdělečně činný. Když byl žalobce ve vězení, pomáhali jeho synovi finančně kamarádi žalobce a známí, kteří posílali peníze synovi.

Správní orgán I. stupně v rozhodnutí ze dne 15.8.2016 uložil žalobci správní vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. c) bod druhý zákona o pobytu cizinců s tím, že doba, po kterou nelze umožnit vstup žalobce na území členských států Evropské unie (dále jen „EU“) byla stanovena na 6 měsíců. V odůvodnění správní orgán konstatoval, že žalobce naplnil svým jednáním podmínky správního vyhoštění, neboť dle § 119 odst. 1 písm. c) bod druhý zákona o pobytu cizinců vydá policie rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně s dobou, po kterou nelze umožnit cizinci vstup na území členských států EU, a zařadí cizince do informačního systému států až na tři roky, pobývá-li cizinec na území bez víza, ač k tomu není oprávněn, nebo bez platného oprávnění k pobytu. Správní orgán byl veden ustanovením § 2 odst. 4 s.ř., podle něhož správní orgán dbá, aby přijaté řešení bylo v souladu s veřejným zájmem. Je ve veřejném zájmu, aby platné právní normy byly dodržovány a aby se na území ČR zdržovali pouze cizinci, kteří dodržují právní normy. Žalobce jednal v rozporu s obecným zájmem státu a společnosti. Pobýval v ČR v rozporu s právními předpisy a porušoval pobytový režim. V souladu s Nálezem Ústavního soudu sp.zn. Pl. ÚS 23/11 žádné z práv zakotvených v Listině základních práv a svobod nezakládá nárok cizinců na pobyt v ČR. Takové právo je dáno pouze občanům ČR a po vstupu ČR do EU též unijním občanům dle článku 14 odst. 1 Listiny, zatímco dle odst. 2 téhož článku, který se vztahuje na ostatní cizince, je založeno pouze jejich svobodné právo území ČR opustit. Podle § 103 písm. n) zákona o pobytu cizinců je cizinec povinen pobývat na území ČR pouze s platným dokladem a vízem, pokud zákon nestanoví jinak. Správní vyhoštění není trestem, ale pouze právním opatřením státu, jehož účelem je dosažení stavu, kdy se na území ČR budou zdržovat cizinci, kteří respektují a dodržují zákony ČR. Jde o regulační opatření na úseku migrace, které je nezbytným prvkem ochrany společnosti v ČR, ať už na úseku bezpečnosti státu, veřejného zdraví, nebo pořádku či trhu práce. Cizinci byl v roce 1996 udělen zákaz pobytu v ČR na dobu jednoho roku. Následně se mu zde narodil syn. Poté byl žalobci udělen pobyt za účelem podnikání. Pobyt si opakovaně prodlužoval. V roce 2009 byl vzat do vazby a následně v roce 2011 pravomocně odsouzen k úhrnnému trestu odnětí svobody ve výši 7 rok a 6 měsíců za zločin zkrácení daně, poplatku a podobné jiné platby.

Dne 29.4.2014 byl žalobce z výkonu trestu propuštěn. Následoval výjezdni příkaz od 28.5.2014 do zahájení správního řízení pobýval cizinec v ČR bez víza. V ČR má zletilého syna, který s ním sdílí domácnost. Ve stejném domě také bydlí matka syna žalobce. Tato má povolen trvalý pobyt. Syn žalobce pobývá v ČR na základě povolení k přechodnému pobytu za účelem sloučení rodiny s matkou. Žalobce svého zletilého syna finančně podporuje, neboť tento chodí do školy. Žalobce je v současné době bez stálého zaměstnání, občas brigádně vypomáhá v Sapě. Uložení správního vyhoštění je vždy zásahem do soukromého a rodinného života cizince, avšak zde nepůjde o zásah nepřiměřený. Vzhledem k neoprávněnému pobytu s přihlédnutím k závažnosti a povaze protiprávního jednání nebude nepřiměřeností rozhodnutí zasaženo do soukromého a rodinného života. Cizinec má pouze zletilého syna, který dle cizince ukončil středoškolské vzdělání. Další jeho studium je zcela na jeho rozhodnutí, neboť se nejedná o povinnou školní docházku. Syna může podporovat jeho matka. Na území ČR je žalobce v současné době bez zaměstnání, tudíž i bez možnosti finančně podporovat svého syna. Žalobce může svého zletilého syna finančně podporovat i z domovského státu. Je práce schopný a najde si tam zcela jistě i zaměstnání. Nehledě na to, že když cizinec vykonával trest odnětí svobody, byl jeho syn podporován jinými osobami, a jednalo se o delší dobu, než je doba případného vyhoštění. V domovském státě má cizinec zajištěné ubytování v domě své matky. Žalobce se již dopustil protiprávního jednání, které mělo dopad na jeho soukromý a rodinný život. Byl odsouzen k trestu odnětí svobody a společný život cizince se synem byl nakonec přerušen. Žalobce se trestné činnosti dopustil vědomě a musel si být vědom, že případné prokázání trestního jednání bude mít dopad do jeho soukromého a rodinného života. Přesto se trestního jednání dopouštěl a riskoval pobyt společně se svojí rodinou. Žalobce žije na území ČR nepřetržitě od roku 1999, nemluví česky a celé správní řízení muselo být vedeno za přítomnosti tlumočníka do vietnamštiny. Z délky pobytu je zřejmé, že již opakovaně musel žalobce požádat o prodloužení pobytu a byl si vědom, že může v ČR pobývat pouze s platným vízem či povolením k pobytu. Podle ustálené judikatury Evropského soudu pro lidská práva a Ústavního soudu ČR je třeba v každém konkrétním případě zvažovat, zda intenzita dopadu do soukromého a rodinného života je přiměřená významu veřejného zájmu, pro jehož ochranu má být k tomuto zásahu přistoupeno. Při rozhodování o době, po kterou nelze umožnit vstup na území členských států EU, vycházel správní orgán zejména z délky neoprávněného pobytu cizince, tedy od 28.5.2014 do 9.12.2015 a z jeho protiprávního jednání, pod nímž je spatřováno hrubé porušování pobytového režimu cizinců. Samotná existence vztahu vyhošťované osoby s osobou legálně v ČR žijící, stejně jako případné sdílení společné domácnosti, či deklarovaná hloubka citu mezi posuzovanými osobami, neznamená shledání nemožnosti vycestování cizince dle § 179 zákona o pobytu cizinců. V daném případě lze stanovit dobu, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států EU až na 3 roky. Z toho vyplývá, že správní orgán stanovil tuto dobu v nižší než zákonem stanovené hranici.

V žalobou napadeném rozhodnutí žalovaný uvedl, že správní orgán I. stupně zjistil skutkový stav věci, o němž nejsou důvodně pochybnosti. Naplnění skutkové podstaty § 119 odst. 1 písm. c) bodu druhého zákona o pobytu cizinců bylo prokázáno, tj. v případě, že cizinec nedodrží povinnosti stanovené zákonem o pobytu cizinců a dopustí se protiprávního jednání, musí být srozuměn s tím, že mu může být uloženo správní vyhoštění. Tohoto rizika si žalobce mohl být vědom, protože již v minulosti mu bylo uloženo správní vyhoštění na jeden rok. Žalobce neměl spoléhat na to, že jeho nelegální pobyt v ČR nebude řešen z důvodu

dopadu do jeho soukromého a rodinného života, tedy z důvodu finanční podpory a soužití se synem. Projevem suverenity v každém státě je rozhodovat o povolení vstupu a o pobytu cizích státních příslušníků na své území. Cizinci, kteří porušují právní normy hostitelského státu, nemohou požívat výhod povolení k pobytu. Správní vyhoštění představuje vždy zásah do soukromého a rodinného života cizince, proto je třeba v každém individuálním případě posuzovat proporcionalitu mezi veřejným zájmem na vyhoštění cizince a ochranou soukromého a rodinného života cizince. Účastník řízení je osobou, která porušila zákony ČR. Napadené rozhodnutí bylo vydáno k ochraně veřejného pořádku. V daném případě převažuje veřejný zájem nad vyhoštěním neboli je ochrana veřejného pořádku významnější hodnotou, než zájem na zachování rodinného a soukromého života žalobce. Nelze totiž bagatelizovat zájmy státu, protože respektování pravidel zákona o pobytu cizinců je nezbytné pro řádné fungování imigračního systému. Žalovaný nerozporuje vztah žalobce a jeho syna, avšak tento není vázán pobytem účastníka řízení. Role žalobce tak spočívá především v poskytování finančních prostředků. Žalobcův syn je osobou plnoletou, samostatnou, s ukončeným středoškolským vzděláním, která není ve svém věku odkázána na péči svého otce. Z průběhu řízení naopak vyplynulo, že syn žalobce žil přes týden v Chebu a každý den jezdil do školy v Ostrově a otec ho navštěvoval o víkendech, nikoliv pravidelně. Syn žalobce žije v domě, kde žije i jeho matka. Po vycestování žalobce by tedy ani nezůstal sám bez rodinných příslušníků. Syn žalobce není jako zletilá osoba nyní na finanční podporu rodičů bezpodmínečně odkázán, protože bude-li chtít studovat, nemusí se jednat nutně o studium denní, nýbrž lze vedle studia i pracovat. Žalobce ani v rámci odvolání neuváděl, že by jeho syn na vysokou školu nastoupil, aby zde ve studiu pokračoval. I kdyby tomu tak bylo, nešlo by o podstatnou okolnost, pro kterou by nemohlo být uloženo správní vyhoštění. Pokud žalobce chtěl se svým synem žít na území ČR, měl po propuštění z výkonu trestu vycestovat z ČR a poté si zde zajistit legální vstup a pobyt. Této možnosti nevyužil. Pokud cizinec vědomě nerespektuje právní normy, nemůže očekávat, že by mu apriori z důvodu soužití se zletilým synem nemohlo být uloženo správní vyhoštění. Žalobce chce zůstat v ČR a vydělávat, avšak za daných okolností nemůže vykonávat legální výdělečnou činnost. Nelze přehlédnout tvrzení žalobce, že si brigádově vydělával 10.000,--12.000,-Kč měsíčně, což však znamená, že tak činil nelegálně. Jedná se v daném případě o okolnost přitěžující. Takové jednání žalobce nelze omluvit ani tím, že si potřeboval vydělat na živobytí a chtěl podporovat finančně syna. Žalobce je dospělou osobou, schopnou se o sebe postarat a součinností ve své zemi vydělávat na živobytí. Pokud z ČR vycestuje a začne v zemi původu pracovat, může svého syna finančně podporovat i nadále. Případná obtížnější situace na trhu práce, rozdílné ekonomické a životní podmínky z hlediska podmínek pro uložení správního vyhoštění, jsou irelevantní. Zpětná integrace do země původu je podle žalovaného možná. Ve Vietnamu má žalobce matku, u níž by mohl žít, a také bratra. Nelze shledat u účastníka řízení, že by mu ve zpětné integraci bránila jazyková překážka. Nelze shledat takovou zásadní míru integrace do vietnamské společnosti, která by znemožňovala návrat do Vietnamu. Účastník řízení sice od roku 1999 dlouhodobě pobýval v ČR, avšak nelze opomenout, že od roku 2009 se nacházel ve vazbě, následně byl propuštěn z výkonu trestu a už se mu nepodařilo povolení k pobytu získat. Ve vycestování nebrání žalobci ani zdravotní důvody, respektive je neuváděl. Podstatné je, že žalobcův syn je dospělou osobou schopnou žít samostatně, vydělávat si prostředky na živobytí. Doba 6 měsíců byla stanovena v mezích zákonného rozpětí na spodní hranici, když maximální hranice je 3 roky. Rodinná vazba se tedy projevila i v délce správního vyhoštění, za dané situace však nelze odhlédnout od závažnosti protiprávního

jednání. Přístup žalobce k dodržování právních předpisů nelze již dále akceptovat, lze v něm spatřovat zřejmou neúctu k právu ČR. Pokud by žalobce nebyl policií kontrolován náhodně, nebylo by zjištěno protiprávní jednání. Délka správního vyhoštění je poměrně krátká. Účastník řízení pokud vycestuje, může komunikovat se synem prostřednictvím moderních technologií, jako je telefon, Skype a podobně a jeho návrat do ČR není v budoucnu vyloučen. Nelze také přehlédnout, že již v minulosti byl z důvodu výkonu trestu žalobce přerušen blízký kontakt se synem, konkrétně se žalobce trestněprávním jednáním zbavil možnosti pečovat o svého syna a vychovávat ho. Ve výkonu trestu byl víc jak 5 let, a to jeho syn vzhledem ke svému věku jeho přítomnost a péči potřeboval mnohem víc než nyní. Nelze proto předpokládat, že by uložením správního vyhoštění na 6 měsíců došlo k nevratnému rozbití rodinných vztahů. Protiprávní jednání účastníka řízení nebylo hodnoceno jako závažné narušení veřejného pořádku, jak se nesprávně žalobce domnívá. Dále žalovaný konstatoval, že nelze akceptovat tvrzení o porušení § 90 ods. 3 s.ř., podle něhož nelze změnit napadené rozhodnutí v neprospěch odvolatele, ledaže je napadené rozhodnutí v rozporu s předpisy nebo jiným veřejným zájmem. Dle žalovaného bylo první rozhodnutí zrušeno z důvodu nezákonnosti podle § 90 odst. 1 písm. b) s.ř. V žádném případě nebylo rozhodnutí změněno, nýbrž zrušeno, proto je námitka o postupu s § 90 odst. 3 s.ř. irelevantní. I kdyby bylo možné hodnotit postup žalovaného dle § 90 odst. 3 s.ř., platí zásada, že pokud odvolací orgán zjistí, že odvolání je v rozporu s právními předpisy, jako tomu bylo zde, je upřednostněna zásada legality nad účastníkem řízení tvrzenou zásadou reformace in peius, neboť vždy je třeba preferovat veřejný zájem na zákonnosti rozhodnutí.

Žalobu soud neshledal důvodnou.

Soud shledal neopodstatněnou námitku žalobce, že prvoinstančním správním orgánem nebyl náležitě zjištěn stav věci ve smyslu § 3 správního řádu, nebyly zjištěny rozhodné skutečnosti svědčící ve prospěch i neprospěch žalobce podle § 50 odst. 3 správního řádu a došlo také k porušení § 2 odst. 3 a 4 správního řádu, když správní orgán I. stupně nedbal, aby přijaté řešení odpovídalo okolnostem řešeného případu.

Dle názoru soudu stav věci byl v daném případě zjištěn tak, že o něm nejsou důvodné pochybnosti. Žalobce pobýval na území ČR nelegálně od 28.5.2014 do 9.12.2015, nerespektoval lhůtu k vycestování z území. Žalobce v průběhu správního řízení před správním orgánem I. stupně nespороval shora uvedená zjištění správního orgánu, pouze se bránil tím, že chce v ČR zůstat, protože zde má syna, který má povolen trvalý pobyt. S ohledem na to má soud, stejně tak jako správní orgány obou stupňů, za prokázané a za dostatečně zjištěné ve smyslu § 3 správního řádu, že žalobce v uvedeném období pobýval na území ČR bez víza nebo pobytového oprávnění.

Správní orgán I. stupně při svém rozhodování neporušil ani § 50 odst. 3 správního řádu, neboť zjišťoval veškeré skutečnosti svědčící ve prospěch i v neprospěch žalobce. Správní orgán provedl důkazy navržené žalobcem (výpovědi jeho bývalé družky a syna i šetření v rámci pobytové kontroly) za účelem zjištění jeho rodinných poměrů. Soud má tak za to, že správní orgán podnikl veškeré možné kroky ke zjištění skutečností svědčících ve prospěch i neprospěch žalobce. Jelikož bývalá družka žalobce v rámci své svědecké výpovědi výslovně potvrdila, že se s žalobcem nestýká, nevznikly důvody pro její přiřazení za účastníka

řízení. Z výpovědi syna žalobce také vyplynulo, že tento je již zletilou osobou s ukončeným středoškolským vzděláním, přes týden bydlí v bytě sám a pouze nepravděpodobně o víkendy zde žalobce bydlí s ním; žalobce tedy svého syna žalobce podporuje hlavně finančně, a to z nelegální výdělečné činnosti. Tímto má soud za prokázané, že správní orgány nepochybily, když ani zletilého syna žalobce nepřibraly za účastníka řízení. Současně je z výše provedeného shrnutí správního spisu zřejmé, že rodinné poměry správní orgány prověřily dostatečně, když byli žalobcův syn i bývalá družka slyšeni ve správním řízení jako svědci.

Důvodným není ani žalobní tvrzení, že došlo k porušení § 90 odst. 3 správního řádu, podle něhož odvolací správní orgán nemůže změnit napadené rozhodnutí v neprospěch odvolatele, ledaže odvolání podal také jiný účastník, jehož zájmy nejsou shodné, anebo je napadené rozhodnutí v rozporu s právními předpisy nebo jiným veřejným zájmem. Z výše shrnutého odůvodnění prvního rozhodnutí žalovaného ze dne 30.5.2016 totiž nepochybně vyplývá, že rozhodnutí správního orgánu prvního stupně o povinnosti žalobce opustit území ČR bylo žalovaným zrušeno pro rozpor se zákonem spočívající v tom, že žalobce svým vědomým protiprávním chováním a dlouhodobým nerespektováním právního řádu ČR naplnil zákonné podmínky pro vyhoštění. Soud se s odůvodněním žalovaného zcela ztotožňuje.

Soud se neztotožnil s tvrzením žalobce, že je napadené rozhodnutí nepřiměřené, pokud jde o uložené opatření. Soud má za to, že žalobce naplnil podmínky po udělení správního vyhoštění, neboť na území ČR pobýval bez víza, ač k tomu nebyl oprávněn, nebo bez platného oprávnění k pobytu, kdy o tomto musel vědět a konal tak úmyslně v rozporu se zákonem. Nelze rovněž přehlédnout délku neoprávněného pobytu, téměř rok a půl. S ohledem na shora uvedené má soud za to, že žalobci bylo správní vyhoštění uloženo zcela v souladu se zákonem a správní orgány při svém rozhodování neporušily zásadu proporcionality a právní jistoty. Žalobci byla uložena zcela přiměřená forma opatření.

Soud nepřisvědčil ani argumentaci žalobce o nepřiměřenosti délky správního vyhoštění. Podle § 119 odst. 1 písm. c) bodu 2 zákona o pobytu cizinců policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států až na 3 roky. Doba zákazu vstupu na území členských států Evropské unie (tzv. *re-entry ban*) tak podle § 119 zákona o pobytu cizinců s ohledem na závažnost narušení veřejného pořádku cizincem a skutkové okolnosti konkrétního případu vyjadřuje dobu, po níž je cizinci znemožněn zpětný návrat na území členských států Evropské unie s ohledem na jednání cizince, kterého se v minulosti dopustil a jeho nebezpečnost pro společnost. V souladu s čl. 11 odst. 2 návratové směrnice by délka doby, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území, měla být stanovena po řádném uvážení všech významných okolností jednotlivého případu. V daném případě, správní orgán uložil žalobci dobu zákazu vstupu v trvání 6 měsíců, tedy přesně v jedné šestině sazby. Soudu se tato doba jeví přiměřená. Důvodem je zejména rozsah žalobcovy protiprávní činnosti na území ČR a tedy míra ohrožení veřejného zájmu na bezpečnosti a veřejném pořádku ze strany žalobce.

Žalobce se v průběhu svého pobytu dopouštěl opakovaně výše popsaného protiprávního jednání. Zjevná je ze shora uvedeného také neochota žalobce respektovat

rozhodnutí správních orgánů ČR. Soud má za to, že cizinci, kteří chtějí pobývat na území ČR, jsou povinni dodržovat povinnosti vyplývající jim z právních předpisů. Rozsah žalobcova protiprávního jednání svědčí o tom, že žalobce dlouhodobě nerespektoval zákonná ustanovení vztahující se k pobytu cizinců na území ČR, a tedy o neúctě žalobce k právnímu pořádku ČR. Soud se ztotožnil s názorem žalovaného, že v případě, že se cizinec dopouští protiprávního jednání, musí být srozuměn s tím, že mu může být uloženo správní vyhoštění, a to navíc za situace, kdy se na území ČR dopouští nejen trestněprávního jednání, ale také kdy nerespektuje svou povinnost z ČR vycestovat. Soud si je vědom toho, že správní vyhoštění představuje určitý zásah do soukromého nebo rodinného života cizince, a proto je třeba v každém individuálním případě posuzovat proporcionalitu mezi veřejným zájmem na vyhoštění cizince a zájmem na ochranu jeho soukromého a rodinného života. Přiměřenost dopadu rozhodnutí o správním vyhoštění je posuzována ve vztahu k § 119a odst. 2 a zkoumána v rozsahu vyžadovaném § 174 zákona o pobytu cizinců. Podle § 119a odst. 2 rozhodnutí o správním vyhoštění podle § 119 nelze vydat, jestliže jeho důsledkem by byl nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince.

Pojem rodinného života je nutné vykládat zejména s důrazem na fungující rodinné vztahy. Tyto nemohou být pouze formální. Je zde kladen důraz na realizaci rodinného života. Rozhodnutí o správním vyhoštění je přiměřené pouze tehdy, pokud je přiměřeným zásahem do soukromého a rodinného života. Takovým rozhodnutím musí být nastolena rovnováha mezi zájmem státu na ochraně bezpečnosti, veřejného pořádku či veřejného zdraví na straně jedné a zájem cizince na ochraně soukromého a rodinného života na straně druhé. Vždy se musí přihlížet k závažnosti spáchaného protiprávního jednání, ve vztahu k jeho osobním a rodinným vazbám na území ČR.

K vazbě žalobce na jeho syna soud uvádí, že syn žalobce je zletilý, pobývá v průběhu týdne v bytě samostatně, není pobytem odkázán na žalobce a má zde dalšího rodinného příslušníka – matku. Naopak žalobce ani dříve se synem trvale nesdílel domácnost, neboť se o tuto možnost vlastním zaviněním připravil, když páchal trestnou činnost a následně pobýval po určitou dobu ve výkonu trestu odnětí svobody. Syn nemusí být z důvodu zletilosti a ukončení středoškolského vzdělávání závislý na žalobci ani finančně, neboť z provedeného dokazování vyplývá, že žalobce neopatřuje pro sebe a syna finanční prostředky žádnou legální pracovní činností. Soud proto za nedůvodnou považuje námitku nepřiměřenosti zásahu do rodinného života žalobce. Syn žalobce je zletilý, dokončil středoškolské vzdělání a za této situace je schopen samostatně se živit. Pokud chce dále studovat, je to možné, protože na žalobce jeho syn není vázán pobytem. Žalobce ho pak může finančně podporovat, avšak jelikož nemá v ČR povolen pobyt, musí k tomu vycestovat do země původu.

Soud se ztotožnil s názorem žalovaného, že osobní zájmy žalobce na ochraně soukromého a rodinného života na území ČR nemohou v daném případě převážit zájem státu na ochraně území ČR před neoprávněným pobytem žalobce, který opakovaně porušuje právní předpisy a ohrožuje právem chráněné společenské hodnoty. Navíc do této situace se žalobce uvedl zcela sám, svým jednáním. Správní vyhoštění bude zásahem do soukromého života žalobce, v daném případě však nepůjde o zásah nepřiměřený. Doba vyhoštění není ani natolik dlouhá, aby rodinný vztah žalobce a jeho syna nemohl být v případě, že se syn nerozhodne následovat žalobce do země jeho původu, znovu obnoven.

Dále byla správně zhodnocena dle názoru soudu i stanovená doba uložená ve vyhoštění, kdy byla stanovena poměrně krátká doba v jedné šestině sazby, jenom 6 měsíců, což odpovídá pevnosti vazeb, které byly prokázány mezi otcem a jeho synem. Rovněž také doba, po kterou žalobce předtím na území ČR pobýval.

Na základě výše uvedeného soud neshledal žalobní námitky důvodnými, a žalobu proto zamítl podle § 78 odst. 7 s.ř.s.

O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s.ř.s., podle kterého by měl nárok na jejich náhradu žalovaný, který měl ve věci plný úspěch. Žalovanému však žádné náklady řízení nevznikly, a proto jejich náhrada nebyla žádnému z účastníků přiznána.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost. Kasační stížnost musí být podána do dvou týdnů po doručení rozsudku. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu; lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

V Plzni dne 12. května 2017

Za správnost vyhotovení:
Martina Kerberová

Mgr. Jana Komínková, v.r.
samosoudkyně